

Arrest

nr. 156199 van 6 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*26quater*) van 28 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : [...]
voornaam : [...]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Somalië*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene verklaarde op 29.07.2015 in België te zijn aangekomen en vroeg op 03.08.2015 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. De betrokkene verklaarde geboren te zijn op 17.10.1995 in Somalia en de Somalische nationaliteit te bezitten. Hij legde een geboorteakte voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene toonde aan dat de betrokkene reeds een asielaanvraag indiende in Duitsland, dewelke momenteel nog in behandeling is. Op 30.09.2015 werd een terugnameverzoek gestuurd aan Duitsland. De bevoegde Duitse autoriteiten hebben op 20.10.2015 het terugnameverzoek voor de betrokkene ingewilligd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 26.09.2015 en verklaarde eerder in Duitsland asiel te hebben aangevraagd. De betrokkene verklaarde op 12.08.2012 Somalië met behulp van een smokelaar te hebben verlaten en via Ethiopië en Libië naar Soedan te zijn gereisd, waar hij op 06.09.2012 aankwam. Hij zou er tot 17.04.2013 zijn verbleven en in verschillende gevangenissen zijn opgesloten. Op 17.04.2013 scheepte hij in te Libië en op 19.04.2013 kwam hij aan op het Italiaanse vasteland. De betrokkene verbleef in Italië op straat tot november 2013, toen hij naar Duitsland vertrok. De betrokkene zou na asielaanvraag in Duitsland verbleven zijn tot 04.05.2015, toen hij Duitsland verliet, naar eigen zeggen omdat hij geen steun kreeg en naar familie in België wilde. Na een verblijf van twee maanden in Nederland, kwam de betrokkene op 29.07.2015 in België aan.

Aan de betrokkene werd gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat zijn ouders, broers en zussen in België wonen.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat de betrokkene bij zijn familie in België wil blijven.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij bij zijn familie in België woont.

Er moet worden vermeld dat Duitsland instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag nog lopende is: "De lidstaat is verplicht een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". De door de betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag blijkt nog niet te zijn afgerond. We benadrukken dat de verwerking van een asielaanvraag op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast moet worden vermeld dat de betrokkene op het moment van de beslissing volgens eigen verklaring meerderjarig is en dat zijn in België wonende familieleden onmogelijk als zijn gezinsleden beschouwd kunnen worden, rekening houdende met de definities van gezinsleden en minderjarigen in artikel 2g en 2i van verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad. Bijgevolg zijn artikel 9 en artikel 11 van verordening 604/2013 niet van toepassing en kan er geen gevolg gegeven worden aan de voorkeur van de betrokkene om bij zijn ouders en broers en zussen in België te verblijven. Bovendien droeg de betrokkene geen elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden een relatie van afhankelijkheid zou kunnen bestaan. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden die beschreven worden onder artikel 16 van verordening 604/2013. Zoals vermeld is een louter persoonlijke voorkeur van de betrokkene voor een behandeling van de aanvraag door de Belgische autoriteiten geen afdoende reden voor deze behandeling.

Eveneens moet worden vermeld dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Bovendien is er, gelet op de leeftijd, gezondheid en familiesituatie van de betrokkene, geen verdere aanleiding om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen. Uit bovenstaande volgt dat, gelet op art. 3(2), art. 6, art. 9, art.10, art. 13, art. 16 en art. 18(1)d van Verordening 604/2013, België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag, die aan Duitsland toekomt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“III.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

Daarnaast moet worden vermeld dat de betrokkene op het moment van de beslissing volgens eigen verklaring meerderjarig is en dat zijn in België wonende familieleden onmogelijk als zijn gezinsleden beschouwd kunnen worden, rekening houdende met de definities van gezinsleden en minderjarigen in artikel 2g en 2i van verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad. Bijgevolg zijn artikel 9 en artikel 11 van verordening 604/2013 niet van toepassing en kan er geen gevolg gegeven worden aan de voorkeur van de betrokkene om bij zijn ouders en broers en zussen in België te verblijven. Bovendien droeg de betrokkene geen elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden een relatie van afhankelijkheid zou kunnen bestaan. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden die beschreven worden onder artikel 16 van verordening 604/2013. Zoals vermeld is een louter persoonlijke voorkeur van de betrokkene voor een behandeling van de aanvraag door de Belgische autoriteiten geen afdoende reden voor deze behandeling.

III.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief

dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

III.1.3. Verzoekende partij is thans net twintig jaar geworden en wordt aldus al meerderjarig beschouwd. Verzoekende partij kan niet langer beroep doen op de artikelen 9 en 11 van de Verordening.

Desalniettemin meent verzoekende partij dat de tenuitvoerlegging EVRM [sic].

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8- Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet /s voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

III.1.4. De moeder van verzoekende partij, mevrouw M (Rijksregisternummer: ...) kwam naar België in 2011 en werd erkend als vluchteling.

In tussentijd verbleven verzoekende partij, haar vader en vijf broers en zussen nog in Somalië.

Terwijl haar moeder reeds in België was moest ook verzoekende partij op een bepaald moment vluchten uit Somalië dan de rest van haar familie omdat ook zij problemen met Al-Shabaab kreeg, Zij verloor dan ook elk contact met haar familie.

In 2014 konden de vader en de vijf broers/zussen van verzoekende partij via gezinshereniging naar België komen.

Ondertussen was het gezin in België hopeloos op zoek naar verzoekende partij en nam contact op met de dienst tracing (Stuk 2).

Enkele Somali's uit Italië lieten de moeder echter weten dat haar zoon zou verdronken zijn in de Middellandse zee tijdens zijn vlucht.

Verzoekende partij vroeg uiteindelijk na enige tijd in Italië verbleven te hebben, asiel aan in Duitsland.

Verzoekende partij kon via kennissen in Duitsland uiteindelijk het nummer van zijn grootmoeder in Mogadishu bemachtigen. Z'n grootmoeder in Mogadishu (van moederszijde) kon op haar beurt de contactgegevens van haar familie in België geven.

Uiteindelijk kon verzoekende partij op 25 of 26 april 2014 haar moeder in België telefonisch bereiken. De moeder, die dacht dat verzoekende partij dood was, kon haar geluk uiteraard niet op.

Van Duitsland is verzoekende partij dan uiteindelijk via Nederland naar België kunnen komen. In Nederland werd verzoekende partij echter opgepakt en in een gesloten centrum gestoken. De Nederlandse autoriteiten waren op de hoogte van het feit dat verzoekende partij asiel had aangevraagd in Duitsland en wilden haar dan ook laten terugvliegen naar Duitsland. Bij de overbrenging van het gesloten centrum naar het transitcentrum kon verzoekende partij echter ontsnappen. Verzoekende partij was bang en had maar één doel: haar familie, Na haar ontsnapping vluchtte zij onmiddellijk verder naar België.

Verzoekende partij kwam dan ook op 29 juli 2015 aan in België en woont sedert dan bij haar gezin te Kortrijk (Stuk 3).

III.1.5. Uit de thans bestreden beslissing blijkt vooreerst niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met een eventuele schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is geenszins nagegaan waar verzoekende partij elders haar familieleden kan uitbouwen.

Verzoekende partij is net twintig jaar geworden en zou als enige van haar gezin elders moeten wonen. Het gezin, die dacht dat hun zoon dood was, is thans eindelijk herenigd. De thans bestreden beslissing trekt het gezin onnodig weer uit elkaar. Dit is niet redelijk.

Verwerende partij is op geen enkel moment nagegaan welke gevolgen de thans bestreden beslissing heeft voor de familie.

Haar gezin zou met andere woorden uit elkaar worden getrokken. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 lid 1 EVRM, dat het recht op een gezinsleven beschermt.

III.1.6. De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en met artikel 8 EVRM."

2.3.2.2. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verwerende partij, zoals de verzoekende partij overigens ook aangeeft in het middel, zich wel degelijk heeft gebogen over het vermeende gezinsleven van de verzoekende partij, en wel met de volgende passage in de bestreden beslissing:

"Daarnaast moet worden vermeld dat de betrokkene op het moment van de beslissing volgens eigen verklaring meerderjarig is en dat zijn in België wonende familieleden onmogelijk als zijn gezinsleden beschouwd kunnen worden, rekening houdende met de definities van gezinsleden en minderjarigen in artikel 2g en 2i van verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad. Bijgevolg zijn artikel 9 en artikel 11 van verordening 604/2013 niet van toepassing en kan er geen gevolg gegeven worden aan de voorkeur van de betrokkene om bij zijn ouders en broers en zussen in België te verblijven. Bovendien droeg de betrokkene geen elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden een relatie van afhankelijkheid zou kunnen bestaan. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden die beschreven worden onder artikel 16 van verordening 604/2013. Zoals vermeld is een louter persoonlijke voorkeur van de betrokkene voor een behandeling van de aanvraag door de Belgische autoriteiten geen afdoende reden voor deze behandeling."

Het onderzoek gebeurde in het licht van de in de Dublin III-verordening (nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking)) opgenomen criteria en zonder een uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 8 van het EVRM. Het lijkt daarom nuttig om te verwijzen naar de volgende paragrafen van de preambule bij de bedoelde verordening:

"(14) Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan.

(15) De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden.

(16) Om ervoor te zorgen dat het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind volledig worden nageleefd, dient het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en zijn kind, broer of zus of ouder vanwege zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge leeftijd van de verzoeker, een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden. Indien de verzoeker een niet-begeleide minderjarige is, dient de aanwezigheid van een gezins- of familielid in een andere lidstaat die voor de niet-begeleide minderjarige kan zorgen, eveneens een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden. L 180/32 Publicatieblad van de Europese Unie 29.6.2013 NL (1) PB L 132 van 29.5.2010, blz. 11. (2) PB L 337 van 20.12.2011, blz. 9. (3) Zie bladzijde 96 van dit Publicatieblad. (4) Zie bladzijde 60 van dit Publicatieblad.”

Uit deze bewoordingen blijkt dus in eerste instantie dat bij de redactie van de bepalingen van de Dublin III-verordening –bepalingen waarvan de verzoekende partij niet betwist dat zij er niet aan voldoet- de eerbiediging van het familie-en gezinsleven, zoals vooropgesteld door het EVRM, werd bewaakt.

In het bijzonder lijkt *prima facie* te moeten worden gewezen op de noodzaak van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokkenen, als criterium. Dit criterium speelt ook ten volle bij het beoordelen van de vraag of er sprake is van een beschermenswaardige band in de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de bedoelde band van afhankelijkheid niet is aangetoond. De Raad is dan ook van mening dat, in weerwil van wat de verzoekende partij meent te moeten stellen, het onderzoek, zoals bedoeld in artikel 8 EVRM, al weze het niet uitdrukkelijk onder die vlag, wel degelijk heeft plaatsgevonden en er ook daadwerkelijk over werd gemotiveerd. Het middel is in die zin niet ernstig.

Waar de verzoekende partij verder verwijst naar de chronologie van de feiten zoals die zich volgens haar hebben voorgedaan, betoogt dat de verwerende partij niet is nagegaan waar zij haar familieleden elders kan uitbouwen, zij net twintig is geworden en als enige van het gezin elders zou moeten wonen, terwijl het gezin eindelijk herenigd is, het gezin onnodig weer uit elkaar wordt getrokken en op geen enkel moment werd nagegaan welke gevolgen de thans bestreden beslissing heeft voor de familie, moet worden gewezen op het volgende:

Uit de feiten, zoals geschetst door de verzoekende partij, blijkt dat de familieleden niet samen hun land van herkomst hebben verlaten. Het is dus niet de thans bestreden beslissing die aan de oorsprong ligt van het feit dat de verzoekende partij sedert 2011 gescheiden heeft geleefd van haar moeder en sedert augustus 2012 –moment waarop zij verklaarde zelf haar land te hebben verlaten- van haar andere familieleden. Zoals reeds gesteld kan de band van afhankelijkheid die moet zijn aangetoond opdat sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en deze kinderen onderling niet worden verondersteld, en dit geldt des te meer gezien de geschetste omstandigheden. Het kwam dan ook aan de verzoekende partij toe om, geconfronteerd met het standpunt in de bestreden beslissing omtrent het niet aangetoond zijn van de vereiste afhankelijkheidsbanden, dit met concrete argumenten te weerleggen. De verwijzing naar de feiten en de zoektocht van de familie naar de verzoekende partij – de verzoekende partij bestempelt ze als jarenlang, maar dit kan niet worden afgeleid uit de bij het verzoekschrift gevoegde opsporingsverzoeken, die geen van alle een datum vermelden- volstaat geenszins, temeer nu blijkt dat er reeds minstens sedert meer dan drie jaar voorafgaand aan de komst van de verzoekende partij naar België geen gezamenlijk gezinsleven was. Het loutere feit dat de verzoekende partij sedert haar aankomst in België, eind juli 2015, bij haar familieleden zou wonen, volstaat in die context evenmin.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat er afhankelijkheidsbanden bestaan, is *prima facie* evenmin aangetoond dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, en moest de verwerende partij niet nagaan waar elders de verzoekende partij haar familieleven kon uitbouwen of welke gevolgen de bestreden beslissing zou hebben voor de familie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat noch een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen lijkt te zijn aangetoond.

2.3.2.3. Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Nu het enig middel niet ernstig is, is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten zijn vervuld opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. WIJNANTS